

Prediking over Zondag 18 vr. 47 - Christus tegenwoordigheid -

Vraag 47: Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, gelijk Hij beloofd heeft?

Antwoord 47: *Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar zijn menselijke natuur is Hij niet meer op aarde ; maar naar zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons.*

Liturgie:

Zondag 18 vr. 47

Ps. 51:1

Geloofsbelijdenis

Ps. 17:4

Schriftlezing Psalm 46

Gebed

Ps. 62: 1, 4 en 5

Ps. 46: 1 en 6

Dankgebed

Ps. 27: 7

Zegen.

Gemeente,

In deze zondagsafdeling komt de hemelvaart van de Heere Jezus Christus met alle consequenties voor het leven van de Christelijke gemeente aan de orde. De vraag die wij eerst dus over geslagen hebben, is niet zonder gewicht. Integendeel, maar die bewaren wij graag voor a.s. donderdag, waarin wij het feit van de hemelvaart, ook met al de gevolgen van dien, hopen te overdenken. En u weet Hemelvaartsdag is de kroningsdag. En wanneer onze vorstin gekroond wordt, (dat gebeurt uiteraard maar éénmaal), dan zijn alle mensen er bij, om er maar een glimp van op te vangen. Ik hoop dat dat donderdag ook zo is, dat al onze kinderen, onze jongens en meisjes denken: vandaag is het het feest van de Koning van de kerk. Dan wordt Hij gekroond. En dan moeten wij er bij zijn, want dan heeft Hij een boodschap aan ons. Wanneer een vorst gekroond wordt, heeft hij een boodschap aan de onderdanen of aan mensen die nog geen onderdanen zijn geworden.

In de catechismus komt nu de vraag aan de orde: 'Is Christus dan niet bij ons zoals Hij beloofd heeft, tot aan het einde der wereld'? Want als dat dan waar is, dat Christus lichamelijk voor de ogen van Zijn discipelen ten hemel gevaren is (en dat is waar), blijft Hij dan daar totdat Hij wederkomt? Wat moet de kerk dan aan in die tussentijd? In die interim periode tussen hemelvaart en wederkomst? Is ze dan zonder Hoofd? Is ze dan helemaal van Christus ontdaan? Gemeente, achter deze vraag schuilt een hartstochtelijk verlangen naar de tegenwoordigheid, soms ook naar de lichamelijke tegenwoordigheid van Christus. Dat kunt u al in de Evangeliën merken wanneer Maria Magdalena, wanneer ze haar Heere eindelijk gevonden heeft, haar handen om Zijn voeten slaat en Hem wil vasthouden. Jezus zegt: 'raak Mij niet aan of houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader'. Met andere woorden: in die uitgestrekte handen van Maria Magdalena zit een hartstochtelijk verlangen om het te laten zoals het is. Zoals we dat ook bij de discipelen opmerken op de olijfberg, als zij getuigen zijn van de opvaart van hun Heere. Dat ze ontroerd zijn, dat ze Hem staan na te staren totdat het niet meer kan, en een wolk Hem van voor hun ogen wegneemt.

En Augustinus heeft éénmaal in zijn bekentenissen gebiecht (prachtig boek om te lezen). U hebt zijn boek: Belijdenissen (of bekentenissen) misschien wel op de plank staan. Daarin heeft hij in die belijdenissen gezegd: 'Dat hij zo zielsgraag de Heere Jezus naar het vlees zou hebben gekend'. Misschien zitten hier ook wel kinderen die zeggen: nu, ik zou toch wel graag de Heere Jezus zo, door de straten van Zoetermeer hebben zien wandelen, zoals Hij gewandeld heeft door de straten van Jeruzalem. En zo zijn wij dan allemaal op onze manier bezig om de tegenwoordigheid van Christus naar ons toe te halen. Eén van de meest aangrijpende en ook veroordelingswaardige pogingen, is de leer van de RK kerk van Trente, waarin het misoffer een onbloedige herhaling van de offerande van Christus wordt genoemd. Waarin de tekenen, brood en wijn veranderen, wel eens waar niet wat kleur, geur en smaak betreft, maar veranderen in het lichaam van Christus. Met andere woorden dan heeft men wat om vast te pakken, dát is het lichaam, dat is het bloed. Materieel, zo dat het ons niet meer ontgaan kan. Het is de vraag in hoeverre Luther door dezelfde gedachtegangen geleid is, toen hij leerde dan Christus bij Zijn Hemelvaart de eigenschappen deed delen in de eigenschappen van Zijn Goddelijke natuur. Dat betekent heel eenvoudig, dat Christus niet alleen wat de catechismus zegt, naar zijn Godheid Majesteit, genade en Geest, maar ook lichamelijk onder en bij de tekenen van brood en wijn tegenwoordig was. U herinnert u dat nog wel van catechisatie, dat naast de transsubstantiatie (de leer van Rome), staat de leer van de con-substantiatie van Luther.

Hiernaast kunnen we dat ook opmerken in die ontroerende schreeuw, die wij ontdekken in de zogenaamde liturgische stroming, die in onze kerk en er buiten, waarin mensen zich niet alleen allerlei vrijheden veroorloven in de liturgie. Vrijheden die soms goed zijn en soms minder goed, daar gaan we nu niet op in. Maar wat daar achter steekt, is een ontzaglijk verlangen naar de tegenwoordigheid van Christus in de Eredienst. En dat kunnen we ook bij ons zelf ontdekken. Want het zit ons allemaal in het bloed. Hoe vaak horen wij niet dat mensen zeggen: maar wij hebben de meest zuivere kerk. Of: wij hebben de meest zuivere leer. Of: wij hebben de meest zuivere leraar. Overall zien wij dat hartstochtelijk verlangen naar een houvast, dat je iets kunt presenteren, dat je iets kunt laten zien van die tegenwoordigheid van Christus. En je kon het vroeger zien, in het tijdperk van het begin van deze eeuw, dat er gestreden werd op alle terreinen van het leven. Voor de eer van de Koning, dat ook haast een zichtbaar regiment werd. En je kunt het vandaag op een nog veel aangrijpender wijze zien in die zogenaamde horizontalistische beweging, waarin de kerk er zou zijn van de wereld en het Koninkrijk Gods hier zichtbaar en tastbaar heeft te maken, door de vrede en de gerechtigheid in de aardse zin om te buigen. U begrijpt wel dat het hier niet gaat om een taak al of niet, maar dat hier het Koninkrijk Gods binnen op een wereldse wijze wordt opgesloten.

En de Heere Jezus heeft gezegd: 'Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. En wanneer de mensen zullen zeggen, ziet hier is de Christus of zie daar is de Christus, gelooft ze niet'. Dat is gemeente, een waarschuwing, maar het blijft de klacht van Israël de eeuwen door: 'och dat Gij de hemelen scheurde, och dat Gij nederkwaamt'. En het verlangen is legitiem en wettig, naar de concrete tegenwoordigheid Gods in de samenkomsten van de gezinnen, in het persoonlijk leven. En dat kan, want de Schrift leert het ons allebei. God is zeer ver. Hij is in de hemel zegt de Bijbel. Maar Hij woont tegelijkertijd in het Heilige der Heilige waar de cherubim elkaar met de vleugelen raken. Hij woont zegt Jesaja 'in de hoge, en in het verhevene, en bij die van een verbrijzelde en verslagen geest is'. Daar hebben we het allebei. Je zou kunnen zeggen: Hij is zo groot dat de Hemelen Hem niet kunnen bevatten, en Hij is zo klein, dat Hij in een kinderhart kan wonen. Dat is het wonder! En daar moeten we het vanavond over hebben. Over de aard van de tegenwoordigheid van Christus bij Zijn gemeente. U kunt begrijpen gemeente, hoe zielsverheugd de vromen waren toen Jezus eindelijk was geboren, rondging over de aarde. Maar u kunt ook hun verslagenheid indenken dat Hij werd weggenomen. Zij verstrooid werden als schapen zonder Herder. En toen Hij weer terugkwam, dat Hij afscheid van hen nam. Dat liefdesverlangen, dat heimwee, dat in de harten van Gods kinderen van alle eeuwen, ook van deze eeuw geweest is en nog is.

Hoe moeten wij nu het woord verstaan, 'Ziet Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld'? Wanneer wij weten dat Christus is opgenomen bij de Vader. Dan luidt het antwoord: 'Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op de aarde, maar naar Zijn Godheid, Majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmer meer van ons'. Gemeente daar staat: *mét* u! Dat is een diep woord, dat God met ons is. Dat is Immanuel. Immanuel dat wil zeggen: God met ons. En wat een troost gemeente, de catechismus zegt over: bij ons! Ja dit is ook heel wat, maar dan kun je nog toeschouwer zijn maar *mét* ons gemeente, Al de dagen. Dat is geweldig! In de dagen van de verlatenheid, van de troosteloosheid. Als je geen bodem meer onder je voeten kunt krijgen en je alleen maar verder in de modder wegzinkt. De dagen waar in je zit boven op de berg, tot aan de voleinding. Dat zijn die ontroerende geloofsuitspraken, die we in de Bijbel telkens tegenkomen, dwars door al de klachten heen: 'De Heere, de God der legerscharen is *mét* ons'.

Gemeente dat is niet een natuurlijk gegeven. Dat is een wonder. Want wil Hij *met* ons zijn, dan gaat Hij eerst *voor* ons uit. Als de Doorbreker. Want we staan met onze rug naar God en met ons gezicht naar de wereld. Alles wat zicht- en tastbaar is heeft de voorrang. Daarom wordt deze Immanuel, deze God met ons, in de eerste plaats genoemd: de Doorbreker. Iemand die ruimte maakt voor God, bij ons. En ruimte maakt voor ons bij God. Dat wil zeggen gemeente, Hij gaat er *voor* uit. Door de steekvlammen van Zijn wet en van Zijn Geest en van Zijn woord. Maar Hij gaat ook *mee*. Maar nu zegt de catechismus dat Hij naar Zijn mensheid laten we zeggen naar Zijn mens zijn, niet meer op de aarde is. Waar is Hij dan wel, ja dat is onvoorstelbaar. Er wordt in de Bijbel gewezen naar de hemel. We kunnen misschien nog beter zeggen: ook daar waar de Vader is. Dat onttrekt zich van onze waarneming, aan onze voorstelling. Dat is onvoorstelbaar. Daar is geloof voor nodig. Christus is bij de Vader. En Hij staat daar als het Lam, staande als geslacht. Hij staat daar als de Bruidegom die intens verlangt naar Zijn aardse bruid. Totdat Hij de bruiloft gaat vieren.

Deze Christus, Die ons in de Schriften getekend staat: is God geopenbaard in het vlees. En gemeente u kunt de Bijbel van voren tot achteren doorlezen en ook omgekeerd, maar het diepste wonder is: 'God geopenbaard in het vlees'. De catechismus gaat langs het rondje als het zo over deze twee naturen spreekt. Want het is de Ene Persoon, (maar desniettemin verantwoord als ze de Schrift wil naspreken) Die naar Zijn mens zijn in de hemel is. Daar is Hij bij de Vader. Gelukkig gemeente, dat wij Hem eerst leren kennen als Zaligmaker. Want stel u voor dat wij voor Zijn ongebroken Godheid werden gesteld. Want Zijn Godheid ging schuil achter Zijn mens zijn. 'God geopenbaard in het vlees'. Hij ontheiligt tot dienstknecht, tot de slavengestalte. En als we Hem ooit vinden, en gevonden hebben dan is dat in ons vlees! In onze verlorenheid! In onze veroordeling. In ons ver weg zijn van God. Dat is God met ons, in die diepe neerbuigende liefde, waarmee Hij naar een mens omkijkt. O, wat zalig gemeente, om een band aan Hem te krijgen! Wat zalig wanneer de Vader ons trekt naar deze Zoon. En wanneer Hij, God *met* ons, *voor* ons wordt.

En als wij zeggen, waar is Hij dan? Dan wijzen wij omhoog. Dan zeggen wij: bij de Vader. En als wij dan vragen: hoe kan Hij, die zo ver weg is ook zo dicht bij zijn? Dat getuigd mag worden in Woord en Sacrament: De Heere is tegenwoordig. Dat gebeurt toch, of gebeurt dat bij u nooit? Dat gezegd wordt: vanmorgen was de Geest in de raderen; vanavond was de Heere tegenwoordig. De Heere werkt. De Heere sprak mij aan. God zelf gaf mij een waarschuwing. Misschien wel een flinke draai om de oren. God zelf kwam lieflijk tot mij. Gemeente, hoe zou het anders kunnen, dan dat Hij naar Zijn Godheid, Majesteit, Genade en Geest bij ons is? Wat een wonder dat Hij blijft als God en dat Hij ging als mens! Stel dat het andersom was. Dat Hij ging als God, en bleef als mens. Dan konden we zeggen: 'Mijn God waar was mijn hoop, mijn moed gebleven. Nee! Lucas, die het Lukasevangelie schreef, zegt aan het eind: mensen het begint pas, het is niet afgelopen. Daarom ga ik nog een tweede boek schrijven: De handelingen. Dat zijn de handelingen van Christus, door middel van de apostelen van bovenaf. Hij bestuurt ze, Hij regeert ze, Hij onderwijst ze. Dat wil zeggen Lucas geeft in zijn eerste boek, het begin, en in zijn tweede boek geeft hij een vervolg.

Gemeente, Hij is lichamelijk afwezig. Dat is voor de kerk altijd een bron van verdriet geweest. Zeker het is uw nut (maar daarover straks, en een andere keer meer). Maar het blijft één stuk verlangen. Als Johannes zegt: 'Wij zullen Hem zien gelijk Hij is'. Dat is het nog niet. Dat bewaart God voor Zijn kerk. Wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. Hij is lichamelijk afwezig, maar geestelijk aanwezig. En gemeente, wat leeft Hij mee. Er zijn mensen die zo met je meeleven dat ze soms uit de verte aanvoelen, wat er aan de hand is. U weet ook wel van moeders die soms door km's, en zeeën en oceanen van hun kinderen gescheiden zijn, die op een bepaald moment voelen, er is wat. Dat kunnen wij niet verklaren gemeente. We moeten er ook vreselijk voorzichtig mee zijn, maar het kan. En zou dat de Heere nu niet kunnen? Dat hoewel Hij door ik weet niet welke afstand gescheiden, naar Zijn mens zijn, zó intens meeleeft, zó intens afdaalt? Gemeente dat is met ons al zo, we kunnen op een vergadering niet aanwezig zijn en toch aanwezig zijn. Paulus kan dat. Die zegt tegen de gemeente van Korinthe: als jullie bij elkaar vergaderd zijn, ben ik lichamelijk afwezig, maar in de geest ben ik erbij. En ik heb die zondaar reeds in de ban gedaan. Gemeente, dat is geen verklaring, maar het is wel enige verduidelijking.

En wanneer wij het ook omkeren (dat vinden we op aarde ook) dat mensen lichamelijk aanwezig zijn, maar waar zitten ze geestelijk met hun geest? Nu laat ik het op dit moment vragen: waar zat u aan te denken? Die gedachte van ons dat is wat. Dat zijn soms net op hol geslagen paarden. Dat gaat maar door. Het kan best zijn dat iemand met zijn gedachten zat, weet ik veel precies waar. Dan zijn we er wel, maar we zijn er toch niet. Maar het kan ook best zijn, dat er ergens een vrouw ziek ligt, of een man ziek ligt, die hier geestelijk wel is, hoewel hij er lichamelijk niet is. Dat is even een beschaming. Die zo'n intens verlangen heeft naar de voorhoven des Heeren, dat ze zeggen: maar ik ben er bij en ik volg de dienst op de voet, ook al horen ze het nog niet. De Heere gedenke ze, naar Zijn Godheid. Gemeente, wat een geluk. Nu kan de Heere Jezus, de Heere God, die kan in Indonesië en Afrika en in Zoetermeer overal tegelijk mensen bekeren, waar Die ze ook maar raakt. Dat is even geweldig! Dat Hij een mens raakt. En dan haakt en meeneemt naar Zijn Godheid. Dat wil zeggen: dat Hij toont dat Hij alles te boven is. Hij heeft de duivel, de zonde en het graf overwonnen.

Op een wonderlijke wijze is Hij waar Zijn volk is. Als Daniel in de leeuwenkuil zit, dan is de Heere erbij. En als de drie vrienden in de oven zitten, in de brandende oven, is de Heere erbij. Er vroeg laatst eens iemand, wanneer weet je dat nou eigenlijk en waar merk je dat nou aan, dat de Heere met je is. Toen ik vanmiddag nog die 64ste Psalm las, toen trof mij de berijming, die wij straks zingen: 'Zij werden steeds Zijn hulp gewaar, in zielsbenauwdheid en gevaar'. Zegt u dat wat? Kohlbrugge zou zeggen: 'Hij heeft het mij altijd gegeven, Hij heeft het in nood en dood nooit onthouden'. Gemeente, dat is niet alles, want er zijn ook nog veel positievere woorden in de Schrift, maar het is een belangrijk gegeven. Nu ga ik die jongens en meisjes langs en de mannen en vrouwen die zeggen: weet je daar nu wat van?: 'zij werden steeds Zijn hulp gewaar in zielsbenauwdheid en gevaar'. Gemeente, Hij is zó naar Zijn Godheid nabij. En als David in allerlei nood en angst is (en u weet de man heeft vreselijk veel meegemaakt), dan zegt hij: 'De Heere is bij mij, en ik zal niet vrezén'. En als Paulus in Efeze verloren rondloopt of neerligt, dan staat er een engel bij hem die namens God zegt: 'Vreest niet, ik heb veel volk in deze stad'.

Gemeente, dan mogen wij pleiten op die Alvermogende kracht. Maken wij daar wel gebruik van! Die alvermogende kracht maakt onze onmacht en vijandschap en wat al niet meer te niet. O, wat is dat toch een voorrecht van de kerk Gods, dat de Heere zegt: 'als je door het vuur zal gaan, Ik zal erbij zijn, en als je door het water zal gaan, Ik zal erbij zijn'. En wat een voorrecht: 'waar twee of drie in Zijn Naam vergaderd zijn, daar zal Hij in het midden van hen zijn'. Gemeente, dan ervaren wij, dat God gezegd heeft. De gewisheid van Zijn belofte en van Zijn toezegging.

Het tweede waar de catechismus ons opmerkzaam opmaakt is Zijn Majesteit. De Majesteit, dat is de schittering van het hele God zijn. Van al Zijn deugden en van al Zijn daden. En met die Majesteit heeft Hij Jesaja eenmaal overweldigd. Toen hij zei: 'wee mij, want mijn ogen hebben de Heere der Heerscharen gezien' en er kwamen kolen van het altaar aan te pas om die onreine lippen van Jesaja te beroeren. Die Majesteit overviel Johannes op Patmos op de dag des Heeren, toen de verhoogde Christus in een indrukwekkende gestalte zich aan hem openbaarde, en hij als dood tegen de grond sloeg en alles wegviel. Gemeente, wat is een mens toch verdwijnend klein als het over God, de Heere Jezus en de Geest gaat. Zijn Majesteit gemeente, staat in dienst van de bewaring van Zijn kerk. Hij dekt ze met Zijn Majesteit. Dat betekent dat zij in Gods ogen Koninklijke gang over de aarde hebben. Daar kan soms ook van teer-levende christenen iets van de innigheid en van de Majesteit afstralen. Niet van zichzelf, dan zijn ze een hoopje ellende. Maar van God uit. Die Majesteit gebruikt Hij soms om die kerk te bewaren en te beschermen. En om de vijanden te verschrikken. Ook als de kerk als een schaap ter slachtbank wordt geleid. Dan gaan ze soms majestelijk de dood in. Dat wil zeggen: met de roem van de genade Gods op de lippen. Want wij moeten niet denken gemeente, dat de Majesteit Gods is om ons op de hoogste ere-plaatsen te zetten, maar om ons wel te oefenen in de smaad en in de schande, die over ons hoofd wordt uitgestort. Dat hoort erbij. Daar moet je niet vreemd van opkijken. Het staat vooral in dienst van Zijn kinderen. En gemeente, daarom rijst die Koning steeds meer in hun achting, bij u ook? Zegt u, ik heb de Koning leren kennen? Hij stijgt, Hij rijst steeds meer in mijn achting. Stefanus heeft het gezegd en heeft het onderstreept. Hij heeft de Heere Jezus gezien, en terwijl de steenblokken hem wegkegelden en tegen de grond sloegen, heeft hij gebeden en gezegd: 'Ik zie Jezus ter rechterhand Gods'.

Gemeente, met die Majesteit is God met Zijn kerk. God is met Zijn gemeente. En gaat Hij mee, in al de omstandigheden van het leven. En Hij zegt tot Zijn kerk. 'in de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, want Ik heb de wereld overwonnen'. Gemeente, wat is dat groot en wat is het wat de wereld overwint? Namelijk ons geloof. Wij zijn hier almaar verliezers in ons zelf, maar overwinnaars in het geloof. En dat doet Paulus zeggen: 'ik vermag alle dingen door Christus die mij kracht geeft'. Want die Majesteit Gods had hem van zijn paard doen tuimelen. Dat is nodig, dat wij ook van ons paard vallen. Had hem stilgezet. En diezelfde Majesteit Gods is er vanavond op uit, om mensen stil te zetten, te stuiten in hun loop en om alles weg te werpen en voor God te stellen.

Het derde wat ons hier geleerd wordt is, dat Hij met ons is *in Zijn genade*. Is dat Christus genade? Jawel. Is het dan niet Gods genade? Dat is geen tegenstelling, want Christus heeft deze genade verworven en past ze toe. En die éénheid van verwerving en toepassing zit in Hem zelf. Het is *Zijn genade*. Hij is de genade Zelf. Hij is het, tastbaar, zichtbaar bewijs van Gods geopenbaarde zondaars liefde, met Zijn genade. Gemeente, wat is het een ontroerend gebed van de Heere Jezus als Hij bid: 'Vader Ik wil dat waar Ik ben ook zij zijn die Gij Mij gegeven hebt'. Ze waren uwe, Gij hebt ze Mij gegeven. Hij kocht ze met Zijn bloed, met die hele dure prijs van Zijn bloed. O, wat is Hij groot in Zijn genade, en met Zijn genade breekt Hij een mens in zijn hoogmoed. Veel mensen denken dat, dat buiten de genade staat, maar dat hoort er allemaal bij, al kunnen wij dat niet onderscheiden allemaal. Maar Hij breekt ons in onze hoogmoed, en door Zijn genade alleen werpt Hij ons neer. Door Zijn genade alleen verbrijzeld Hij ons hart. Want er is geen sterveling die een hart breekt dan door de genade Gods. En door de genade Gods gaan we de Heere God in Zijn hoogheid ontzien. Dan gaan we Zijn recht, waarmee Hij ons veroordeelt billijken. En dat is het werk der genade, gemeente. Met Zijn genade is Hij steeds bezig om God in Zijn hoogheid, in Zijn Majesteit te ontzien. En al die spinraggen bij u en bij mij, uit het hoofd weg te vegen, opdat genade, *genade* zij. Gemeente, het is *genade* om genade te ontvangen! Het is *genade* om genade te begeren. Het is *genade* wanneer een mens schuldig het hoofd buigt en zegt: 'God wees mij de zondaar genadig'. En boven die stand komen wij nooit uit! Zeker, er is een opwassen in de genade. Daar is een toenemen in de kennis en de genade van de Heere Jezus christus. Maar tot onze laatste snik blijft het: 'God wees mij de zondaar genadig'.

Er zijn mensen die spreken van trappen in het geestelijk leven. Ik geloof dat God ons van die trappen afgooit, maar ik begrijp zeer wel de bedoeling als ik de Bijbel lees: van groei en toenemen. Maar ik meen dat de hoogste stand in de genade is: dat wij met de genade, van ogenblik tot ogenblik, tot aan ons einde toe bezig zijn.

Gemeente, dat woord genade, dat is een wonderlijk woord! Het is geen *goédkope* genade, het is geen *vanzelfsprekende* genade, maar het is een *wóndere* genade. Het is een *uitzonderende* genade. Dan komen de tollenaars en hoeren in beweging. De eerstgeroepen laten soms verstek gaan. De Farizeeën en tollenaars van alle eeuwen zijn vreselijk in de weer, wanneer er beweging komt in de tollenaars en de hoeren. En gemeente, het Evangelie daalt naar de laagste af. U hoeft heus niet te vragen dat u de zonden van de tollenaars en de hoeren doet met de daad, want het is al erg genoeg. Maar Hij roept ze. En die genade is er voor de grootste van de zondaren. Dat is het Eeuwig Evangelie en die genade brengt tot de verwondering. Het brengt tot juichen, tot verbazing en tot de uitzondering. En die genade gemeente biedt Hij aan. Hier aan ieder die hier zit. Wel menend het aanbod der genade. Zoals de Schrift ons dat leert en in de belijdenis der kerk geleerd wordt. Dat God welmenend roept en dat Hij zegt: "Ik heb geen lust in aan de dood van één zondaar in Zoetermeer, maar daarin dat hij zich bekeerd en leeft". En als iemand hier zit en als er velen zitten die zeggen: ik heb die genade niet nodig. Is het niet met de mond dan wel met der hart en vooral met de daden. Dan gaat Jezus wenend voorbij. Net als in Jeruzalem, toen Hij de tranen over de wangen liet lopen en zei: 'Jeruzalem, Jeruzalem, hoeveel malen heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijk een hen haar kiekens, maar ge hebt niet gewild'.

Gemeente, die genade is vervolgens vrij. God is ons niets verschuldigd. De vrijheid der genade is dat God Zijn handen vrij heeft en Hij mensen voorbij kan gaan in Zijn onberispelijk welbehagen, en dat Hij mensen kan aannemen. Maar als God vrij is in het voorbij gaan, en in het aannemen, dan mag een mens juist daarvan een pleitgrond maken en zeggen: Heere, u bent mij niets verschuldigd, want de genade is vrij; maar dat betekent ook dat U bij mij aan kunt komen. Bent U ook vrij om mij aan te nemen. Gemeente, wat is genade groot! Want de genade geeft onze eigen gerechtigheid de doodsteek. Daar gaan we mee tegen de grond. En die genade openbaart zich als genade. O, het is die onvergelykelijke institutie. Het is de gezindheid in God door Jezus Christus die Hij afdrukt (let er op) in ons hart door Zijn Heilige Geest. Gemeente, en dan staat er dat Hij nimmermeer wijkt. Het is op dat woord: nimmer wij zouden zeggen nooit meer. Als de Heere nou eens zei: vandaag genade, maar morgen is het eigen prestatie, dan was de zaak verloren. Als de remonstranten gelijk hadden, dan kwam er niemand in de hemel. Als u zelf moet bewaren dan kwam er niemand thuis.

Gemeente, die genade wijkt nimmermeer en die is genoeg. Genoeg om te leven, genoeg in het leven, genoeg om te trouwen, om kindertjes te krijgen en op te voeden. Genoeg om je werk te doen, genoeg om oud te worden, genoeg om te sterven. Want de duivel heeft voor iedere leeftijd zijn eigen verzoeking. En gemeente, wat is het groot wanneer vanavond gehoord mag worden (ook wanneer mensen ouder worden en dat hart onregelmatig gaat slaan, en dat hoofd zo gaat steken, en allerlei andere klachten zich open baren) dat Hij zegt als ze genade kennen: Ik zal jou nooit in de steek laten! Want het valt niet mee voor een mens om afgebroken te worden. Ook lichamelijk. Geestelijk én lichamelijk. En dat de Heere dan zegt, ook wanneer Ik met Mijn oordelen kom, en de leugens ook in Nederland en in de kerk zal wegvagen. Dan *blijft* Mijn genade: 'want Ik zal u niet begeven en u niet verlaten'. Dat staat driemaal in de Schrift aangehaald uit het OT. *Níet, níet, níet*. Geenzins verlaten. Gemeente, waarom staat dat er nou zo? Dat doet God vanwege de zwakheid van het geloof. Hij wil dat geloof voeden en onderhouden. Hij wil het spijs aanreiken. En dan is er altijd weer dat ongeloof, dat vreselijke ongeloof. Ik zal u niet verlaten!

Gemeente, dat is nu een pleitgrond voor uw kinderen en uw kleinkinderen. Als u ze hebt, om ze één voor één, aan de troon der genade neer te leggen. Doet u dat ook? Vergeet u het nooit? Is het u een drang? Wordt het u op het hart gebonden? Want God bindt het op uw hart vanavond met uw zogenaamde gewillige kinderen en ook met die onwillige die niet wil. Om ze één voor één voor Gods troon neer te leggen, voor uw gezin, voor de gemeente, met ál wat er aan mankeert. Voor de kerk, voor ons vaderland dat zinkt, voor ons vorstenhuis. Gemeente, en dat dagelijks. Want we hebben dagelijks te bidden: 'Vergeef ons onze schulden'. Dat betekent ook dagelijkse bekering. O, wat hebben we dat nodig gemeente. Dat we er uit leven, dat we er in gebracht worden. Want de Apostel Johannes getuigt: 'Kinderkens indien iemand gezondigd heeft, we hebben een voorspraak bij de Vader. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonde vergeve, indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij God tot een leugenaar en Zijn woord is in ons niet'.

Wat komt dan de roeping tot ons, onze roeping en verkiezing vast te maken. Om de zonde te ontvluchten als de pest. En wat is het tegelijkertijd de ontzaglijke ervaring, 'als ik het goede wil doen, ligt het kwade bij mij'. Gemeente, wat hebben we toch nodig dat we in die genade worden bewaard, en dat we ons niet laten uittrekken uit de genade. Want waar staan de gesprekken op het niveau van: genade voor een onwaardige? Wat een bevroren formules, wat een vastgeroeste zaken waar geen leven in zit en waar geen beweging in zit. De Apostel waarschuwt uitdrukkelijk u uit die vastheid van die genade te laten uitrukken en u onder de wet te laten brengen. Als u dan weet wat genade is, wandelt dan zo in Hem, gelijk Hij, zegt de Apostel, Hem aangenomen hebt. In deze worsteling is het Woord balsem. Want in die strijd gemeente lopen wij wonden op. En dan staat er zo treffend: 'we hebben geen Hogepriester die geen medelijden zou kunnen hebben met onze zwakheden. Omdat Hij Zelf in alle zwakheden, zwak is geweest'. En de bemoediging is: 'laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de Troon der genade, om geholpen te worden'.

Gemeente, tenslotte Hij heeft Zijn Geest verworven. Hij heeft die Geest uitgestort en uitgezonden. En met die Geest gemeente wederbaart Hij, want ook in Zoetermeer geldt: 'Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien'. En nu ging Christus heen om plaats te maken: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden'. En tegelijkertijd zendt Hij ons Zijn Geest. Omdat die plaats zou maken in de gemeente voor de Vader en de Zoon. Wonderlijk, we zeggen het nog een keer: Christus ging naar de Vader en zegt: 'Ik ga heen om u plaats te bereiden'. Hij zendt Zijn Geest omdat die plaats zou maken voor de Vader en de Zoon. Wat een Geest gemeente! Wat zitten wij er ook als gemeente om verlegen dat zondaren krachtadig worden bekeerd. Ook langzaam, maar zeker in hetzelfde patroon. Wat hebben we die Geest nodig, dat er jonge plantjes worden opgekweekt, begoten worden, en soms ook eens een stevige druk krijgen om in de grond gedrukt te worden. Het is natuurlijk een groot verschil of een tuinman een plantje aandrukt in de grond of dat er een paard er zijn poot opzet. En dat gebeurt soms ook, maar God kent ze wel.

Wat is het nodig dat die douw van de Geest, die regen van de Geest over ons komt. Wel door die Geest alleen worden wij met de Heere Jezus verenigd. En dat is die wonderbaarlijke troost, waar we later nog breder op terug komen. En nu zegt Jezus: 'die Geest zal bij u blijven'. Dat is ook al zo'n geweldig troost woord: 'Hij zal in u zijn'. En die Geest komt ons geheimen openbaren. En die Geest weet wie de Vader is en wie de Zoon is. En die Geest maakt plaats voor de Vader en de Zoon. Hij gaat de diepste geheimen van het Evangelie openleggen voor uw hart. Ja, Hij doet nog veel meer. Daar komen we nog breedvoerig op terug. Hij verlicht het verstand. Hij leert het Abba Vader zeggen en nog zoveel meer. Zo is Christus met Zijn gemeente naar Zijn Godheid, Majesteit, Genade en Geest. Het zijn vier stralen uit het Ene centrum.

En daar staat gemeente dat Hij al de dagen met ons is. Wat een troost! Ook in onze gemeente zijn er eenzamen, mensen die hun mannen of vrouwen, ouders of kinderen kwijt zijn. Alles gaat voorbij. Wij ook. Alles willen we vast houden, maar wie alles aan God kwijtraakt, die krijgt het op een andere wijze van God terug. En nu zullen we nooit kennen het kruis van de eenzaamheid of we zullen het zelf moeten meemaken. We zullen elkanders kruisen nooit kennen, dan wanneer we er zelf in geweest zijn. Maar mag ik u eens een vraag stellen? Als u nu zoveel hebt meegemaakt, bent u er mee onder God gekomen? Hebt u er de Heere door leren kennen? Die nooit zijn kinderen laat vallen. Nooit. Dat vraag ik u in de meest dringende zin, want er zijn mensen die menen dat ze zalig worden door alles wat ze hebben meegemaakt. In dit leven door leed en verdriet enz. En gemeente, ik ben de laatste om daar stenen naar te gooien, maar u bedriegt uzelf. Want we worden niet zalig door wat wij meemaken, in de gevolgen van de zonde. We worden zalig uit genade alléén! En die genade die is in de Heere Jezus Christus. Gemeente, het is goed in de tweede plaats dat we wel onderwezen zijn. Maar hebt u in de voorstelling van de leer het lied horen ruisen? In het dogma ruist het lied. Hebt u dat lied gehoord, en zingen we het mee? Het is goed onderwezen te zijn, want anders zal het allemaal tegen u getuigen. Alles. Al wat God gedaan heeft getuigt tegen u. En zult u in de nacht van de vereenzaming wegzinken. Een nacht waar géén overbrugging is voor Lazarus naar Abraham of omgekeerd.

En nu staat Hij voor u, net als Aaron, tussen de levenden en de doden. Met het wierookvat in zijn hand. En wie op Aaron zag die werd genezen. En wie op Christus ziet, die wordt genezen. Gemeente, let daarop en meen dan niet u die God vreest dat Hij u verlaat. Wij verlaten God. God heeft nog nooit een mens verlaten of die mens heeft Hem éérs verlaten! En dan mag Sion klagen, en mag de kerk klagen: 'de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij begeven'. Maar God zegt: Er is niets van waar. Al zou een moeder ook een zuigeling vergeten, Ik nooit. 'Bergen zullen wijken en heuvelen zullen wankelen, maar Mijn Goedertierenheid zal van u niet wijken, zegt de Heere uw Ontfermer'. Gemeente, houdt dat in de belijdenis vast. Belijdt dat, ten aanhore van de duivel, de wereld en de zonde. Zo God vóór ons is, wie (ja zegt dat wel) zal dan tegen ons zijn?

Amen.

Ds. G. Boer.